

af finanslovsforslaget, men vi har gjort det på en sådan måde, at det ikke betyder noget for den samlede beskæftigelse i offentligt regi, og på den måde, at der gives de bedst mulige betingelser for, at vi kan øge den private beskæftigelse.

Det er den allermest afgørende måde at fastholde et velfærdssamfund på. Den allermest afgørende måde ikke at opretholde et velfærdssamfund på er at lave en kraftig opbremsning. Og i den forbindelse, som det i øvrigt blev illustreret af hr. Bjørn Elmquist, er 2-3 pct. faktisk ganske meget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg glæder mig over nu at kunne konstatere, at Socialdemokratiet heller ikke med venlig assistance fra Det Radikale Venstre er i stand til at sandsynliggøre, at besparelser på 2-3 pct. på de offentlige budgetter vil være medvirkende til, at man smadrer det danske velfærdssamfund. Tak for det.

Det næste spørgsmål kan fru Pia Gjellerup benytte den næste korte bemærkning til at svare på. Når nu man værner så meget om og påberåber sig ansvaret for alt det gode i det velfærdssamfund, vi har, hvorfor er man så ikke ærlig og går ud og lader befolkningen vide, hvad det koster? Hvorfor skal vi opleve endnu et år med et underskud på over 40 mia. kr.? Hvorfor går man ikke ud og opkræver de penge og fortæller befolkningen, at det her er altså, hvad det koster? Så har befolkningen mulighed for på lødig vis at tage stilling til, om den nu også ønsker det socialdemokratiske velfærdssamfund, som vi jo har.

Er det ikke en mere korrekt måde at agere på end blot at låne pengene og lade det være kommende generationer, der kommer til at trælle for at betale for den velfærd, vi nyder godt af i dag? Hvorfor tør man ikke, når nu velfærdsprojektet er så lødigt og så godt, gå ud og opkræve pengene?

Jeg gav et par eksempler på, hvordan man kunne opkræve pengene, ikke fordi jeg anbefaler nogen af dem, men det kunne være at forhøje momsens til 33 pct. eller at forhøje indkomstskatten med 12 procentpoint. Så ville de 40 mia. kr. komme i kassen, sådan nominelt. De facto ville de nok ikke gøre det, fordi hundredtusinder af danskere ville tage til Sverige og Tyskland og gøre deres indkøb og alle mulige andre ting – de vil stemme med fødderne.

Det var dog en måde at signalere til befolkningen, at det her er altså, hvad det koster, hvis vi ønsker at blive ved med at låne til den velfærd, som vi nyder godt af. Men vi savner et svar fra Socialdemokratiet på, hvorfor man ikke tør sige det til vælgerbefolkningen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu er der jo ikke mangel på publikationer hverken fra Socialdemokratiets hånd eller fra regeringens hånd til at belyse, hvordan samfundsøkonomien er skruet sammen, og hvad vores velfærdssamfund koster.

Vi er indstillet på både at belyse det og at tage ansvaret for det. Vi tør stille ændringsforslag til finansloven, og vi tør også stemme en samlet finanslov igennem. Vi tør give et helt og sandt billede af den politik, vi står for. Vi tør også tage ansvaret for ikke at gennemføre de ting, vi allerhelst ville, lige på én gang. Vi tør tage ansvaret for at angive en retning og holde fast ved den, arbejde år for år.

Fremskridtspartiet tør ikke fortælle sandheden, eller også har man ikke villet det. Vi diskuterer ændringsforslag til finansloven, og dér har Fremskridtspartiet omhyggeligt sørget for ikke at have forslag med, som kunne sættes i relation til det, Fremskridtspartiet sædvanligvis står for.

Formanden:

Hr. Kim Behnke har ordet for en kort bemærkning. Og så må vi i øvrigt snart over til ordfører-rækken.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg kan forstå på fru Pia Gjellerup, at man fører den samme politik, som man gør i Magasin du Nord. Man lover kunderne, at de kan købe rente- og afdragsfrit i 12 måneder. Og til den tid kan vi altid snakke om det.

Det er det, man går ud og fortæller befolkningen. Her er der ikke tale om 12 måneders rente- og afdragsfrit konto. Nej, her er der tale om, at det er de næste mange generationer af danskere, som kommer til at trælle for at nedbringe den 700 mia. kr. store gæld, som vi vil have i 1995.

Det, jeg efterlyser i dag – det er derfor, det har relevans til ændringsforslagene – er politisk mod til at lægge de ændringsforslag på bordet, som rent faktisk er nødvendige for at få balance i statens finanser. Det tør man ikke, og det er nyttigt, at vi har fået det dokumenteret.